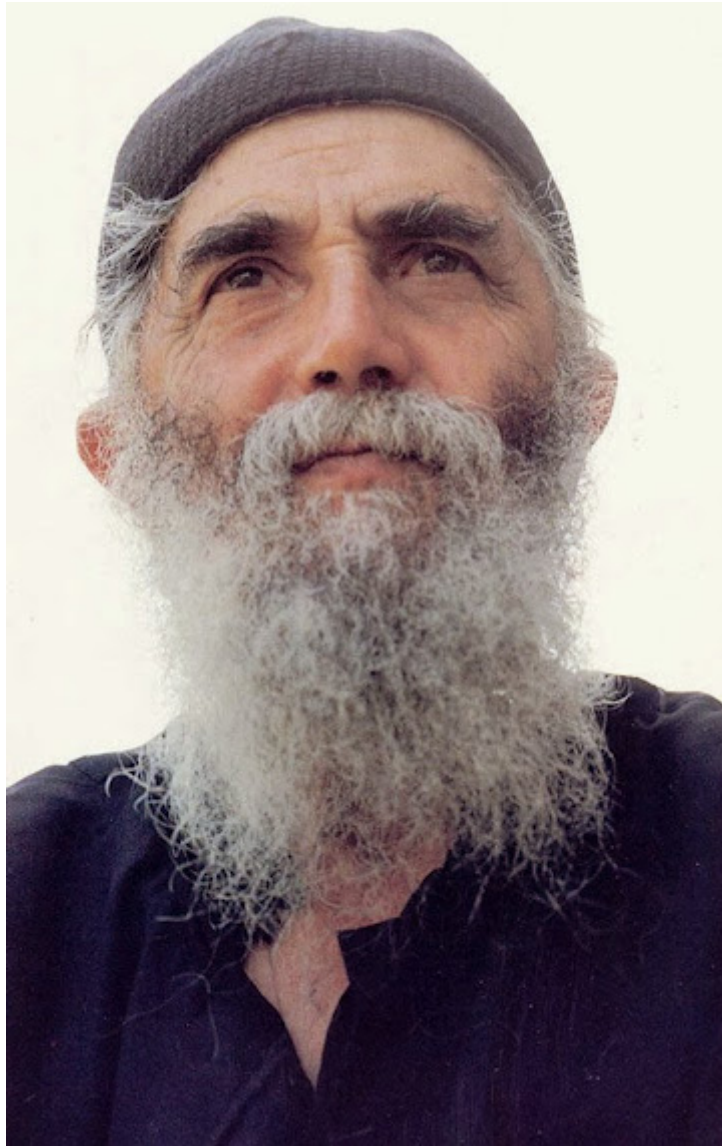

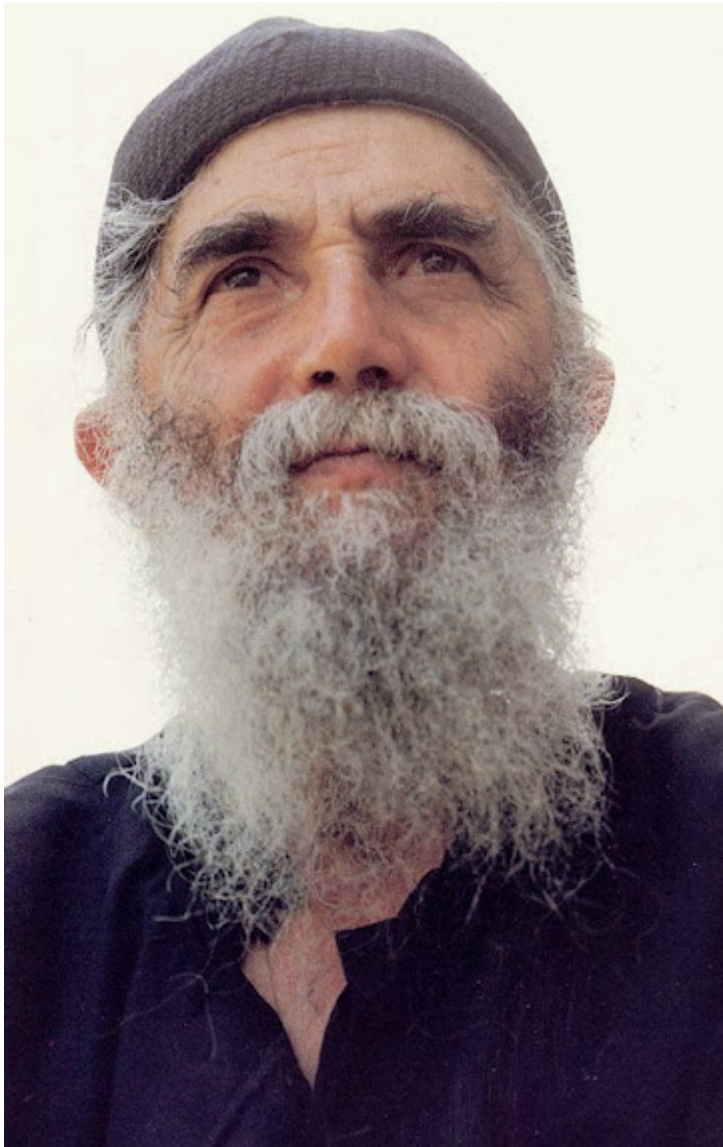
Ο Θεός θέλει να τον παρακαλούμε για να επεμβαίνει (Άγιος Παΐσιος)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

«Πολύ συγκινείται ο Θεός, όταν πονάμε για τον πλησίον μας και Τον παρακαλούμε να βοηθήσει, διότι τότε επεμβαίνει ο Θεός, χωρίς να παραβιάζεται το αυτεξούσιο. Εδώ βλέπει κανείς και τη μεγάλη Πνευματική Αρχοντιά του Θεού, που ούτε στον διάβολο δίνει το δικαίωμα να διαμαρτυρηθεί. Γι' αυτό θέλει να Τον παρακαλούμε, για να επεμβαίνει – και θέλει να επεμβαίνει αμέσως ο Θεός, για να βοηθήσει το πλάσμα Του. Φυσικά, εάν θέλη ο Θεός, και τώρα τον μαζεύει κουβάρι στην κόλαση τον διάβολο, αλλά μας τον αφήνει πάλι για το καλό μας, διότι με το χτύπημα της κακίας του που μας κάνει, διώχνει και όλες τις σκόνες μας» (όσιος Παΐσιος ο

αγιορείτης, Επιστολές, έκδ. Ι. Ησυχαστηρίου «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης, σελ. 23-24).

Την άπειρη Αγάπη του Θεού απέναντι στον άνθρωπο, τονίζει ο αγαπημένος φίλος Του όσιος Παΐσιος ο αγιορείτης, μέσα από μία επιστολή του. Κι είναι η Αγάπη του Θεού τέτοια που εκφράζει, κατά τον όσιο, «τη μεγάλη Πνευματική Αρχοντιά του Θεού», που θα πει ότι ο Θεός δεν «κρατάει» κρατούμενα ούτε και στον διάβολο. Γιατί τι είναι ο διάβολος; Ξεπεσμένο πλάσμα του ίδιου, το οποίο το αγαπά και θα ήθελε διακαώς να μετανοήσει κι αυτό για να μπορεί να δέχεται ευεργετικά την Αγάπη Του. Ο διάβολος είναι αυτός όμως που αρνείται πεισματικά, δηλαδή υπερήφανα και αλαζονικά, την αγάπη αυτή του Δημιουργού του, γι' αυτό και κείται αιωνίως υπό την οργή Αυτού, περιμένοντας την τιμωρία που ήδη του είναι ετοιμασμένη (η αγάπη του Θεού συναντώντας την άρνηση κάθε πλάσματός Του μεταποιείται λόγω της άρνησης σε οργή, κάτι που συνιστά και την ίδια την κόλαση).

Κι αυτή «η πνευματική αρχοντιά του Θεού» έχει ως βασικό χαρακτηριστικό της τον απόλυτο σεβασμό της ελευθερίας του ανθρώπου, του δημιουργημένου «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν» Εκείνου. Αυτό είναι το παράδοξο της αγάπης του Θεού μας: να μας αγαπά όχι μόνο μη περιμένοντας ανταπόδοση, αλλά μη θέλοντας να μας πιέσει ακόμη κι όταν εμείς πεισματικά σαν τον Πονηρό Τον αρνούμαστε – ακόμη και τα «χτυπήματα του διαβόλου» συνιστούν παραχώρηση της προς εμάς αγάπης Του: να φύγει η σκόνη της αμαρτίας μας. Η παραβολή του ασώτου δεν αποτελεί μία διαπρύσια εξαγγελία της αλήθειας αυτής; Ο Θεός Πατέρας γνωρίζει ότι η απομάκρυνση του παιδιού Του από το σπίτι θα οδηγήσει στον πνευματικό του θάνατο. Κι όμως τον αφήνει στην «ελευθερία» του! Αλλά ο σεβασμός αυτός ως έκφραση της αγάπης Του προκαλεί και τη μετάνοια του επαναστατημένου γιου ώστε να πάρει τον δρόμο της επιστροφής! «Αναστάς πορεύσομαι προς τον Πατέρα μου!».

Κι ο άγιος Παΐσιος συνεχίζει το ίδιο σκεπτικό: είναι τόσο λεπτή και διακριτική η παρουσία του Θεού στη ζωή μας, ώστε για να επέμβει σ' αυτήν περιμένει να Τον προκαλέσουμε με τα αιτήματά μας. «Θέλει να Τον παρακαλούμε» διαβάζουμε από τον όσιο, «για να επεμβαίνει – και θέλει να επεμβαίνει αμέσως για να βοηθή το πλάσμα Του»! Και γιατί το θέλει; «Για να μη παραβιάζεται το αυτεξούσιο»! Και εκείνο που κατεξοχήν κάνει τον Θεό να μας επισκέπτεται και να μας ευεργετεί, ψυχικά και σωματικά, είναι όταν η παράκλησή μας προς Αυτόν γίνεται με πόνο είτε για εμάς τους ίδιους, πολύ περισσότερο όμως για τον πλησίον μας. Δεν υπάρχει με άλλα λόγια μεγαλύτερη χαρά για τον Τριαδικό Θεό μας από το να υπάρχουν άνθρωποι που με αγάπη και πόνο για τον συνάνθρωπό τους προσεύχονται υπέρ αυτών. «Πολύ συγκινείται ο Θεός» στην περίπτωση αυτή. Είναι αυτό που προέτρεπε ο Κύριος Ιησούς Χριστός, να παρακαλούμε τον Θεό και θα ανταποκριθεί αμέσως. Αλλά να Τον παρακαλούμε όχι βαριεστημένα, αλλά με επιμονή και υπομονή, χωρίς να αφιστάμεθα από την αγάπη Του. «Αιτείτε και δοθήσεται υμίν. Ζητείτε και ευρήσετε. Κρούετε και ανοιγήσεται υμίν. Πας γαρ ο αιτών λαμβάνει και ο ζητών ευρίσκει και τω κρούοντι ανοιγήσεται». Κι ο άγιος Ιάκωβος ο αδελφόθεος εξίσου συνεχίζει: «Εύχεσθε υπέρ αλλήλων όπως ιαθήτε», ο ένας να προσεύχεται για τον άλλον προκειμένου να πάρετε την ίαση, είτε σωματική είτε ψυχική εννοείται.

Ποιο το θεμέλιο της συγκεκριμένης στάσης του πιστού που καλείται από τον Θεό να μη ξεχνάει τον συνάνθρωπό του και να δίνει «αφορμές» στον Κύριο για να εκφράζει τις απέναντί μας ευεργεσίες Του; Η αλήθεια ότι όλοι οι άνθρωποι είμαστε ένα σώμα, ενωμένοι με τον Χριστό και μεταξύ μας – οι χριστιανοί ενεργεία, οι μη χριστιανοί δυνάμει. Αυτή δεν είναι η μεγαλειώδης προοπτική που μας έθεσε

απαρχής ο Δημιουργός μας και την επανέφερε με τον πιο δυναμικό και δραστικό τρόπο ο Ιησούς Χριστός με τον ερχομό Του στον κόσμο λόγω της ανυπακοής και της πτώσεώς μας στην αμαρτία; «Πάτερ, θέλω ίνα ώσιν εν, καθώς και ημείς εν εσμεν». Η θέληση και η παράκληση προς τον Θεό Πατέρα του ίδιου του Κυρίου: η ενότητά Του με τον Πατέρα να είναι και να γίνεται ενότητα και μεταξύ των ανθρώπων.

Οπότε, αν ο κόσμος μας συνεχίζει να στέκεται, είναι γιατί υπάρχουν οι άγιοί μας, είτε οι γνωστοί είτε οι άγνωστοι της κάθε εποχής, που προσεύχονται στον Κύριο για όλους μας και προς χάρη τους προσφέρει τα αγαθά Του και σε εμάς τους υπολοίπους. Είναι πάντως συγκλονιστικό: Η ετοιμότητα του Θεού μας να μας δοθεί ολοκληρωτικά, όπως το κάνει σε κάθε θεία Λειτουργία που μας προσφέρει το σώμα και το αίμα Του, και η δική μας ακηδία και αδιαφορία που δεν Του δίνουμε την ευκαιρία να μας πλημμυρίσει με τα αγαθά Του. Σαν να είμαστε στο σκοτάδι, ενώ ο διακόπτης για να ανοίξει το φως είναι δίπλα μας, αλλά δεν τον πατάμε.

Πηγή: pgdorbas.blogspot.com